

Številka: U-I-56/21-17

Datum: 18. 12. 2023

PRITRDILNO LOČENO MNENJE SODNIKA MARKA ŠORLIJA K ODLOČBI ŠT. U-I-56/21 Z DNE 7. 12. 2023

1. Predmet presoje sta bili noveli dveh zakonov, in sicer Zakona o dopolnitvah Zakona o nadzoru državne meje (ZNDM-2E) in Zakona o dopolnitvah Zakona o varstvu javnega reda in miru (ZJRM-1A). Odločbo sem podprl brez pomislekov v delu, v katerem odločba ugotavlja, da izpodbijani 1., 2. in 3. člen ZNDM-2E niso v neskladju z Ustavo, ne pa tudi glede presoje 1. in 2. člena ZJRM-1A. S pritrdilnim ločenim mnenjem želim opozoriti na nomotehnične slabosti ZJRM-1A, ki pa tudi po moji oceni niso takšne, da bi pomenile neskladje z Ustavo, vendar pa zahtevajo zožujočo razlago.

2. Strinjam se v celoti z argumentacijo v 30. točki obrazložitve odločbe, da tretji odstavek 11. člena ZJRM-1 ni nerazumljiv zato, ker ni določeno, na katere uradne ali vojaške osebe se nanaša. Res je opredelitev uradne osebe po prvem odstavku 99. člena KZ-1 široka, saj med drugimi vključuje predstavnike zakonodajne, izvršilne in sodne veje oblasti ter druge uradne osebe, ki opravljajo naloge na podlagi zakonskih in podzakonskih pooblastil, vendar pa je med njimi samo manjše število uradnih oseb, ki so pooblaščenice, da pri opravljanju svojih nalog nosijo in uporabljajo orožje.

3. Tudi kritika pobudnikov, da lahko posameznik izpolni znake prekrška že zgolj s svojim videzom, odločba argumentirano zavrne. Znak prekrška ni vzbujanje videza zgolj s pojavo posameznika, ki je v skupini najmanj dveh oseb, ampak mora ta posameznik nositi uniformo ali njej podobna oblačila in se vesti (gre za ravnanje in ne le videz!) tako, da vzbuja videz, da gre za pripadnika policijske ali vojaške sile (katere delovanje nima podlage v zakonu). Inkriminacija torej določa dva pogoja, ki morata biti podana kumulativno, da lahko govorimo o prekršku, s tem pa je zadoščeno zahtevi po določnosti inkriminacijske norme.

4. Moji pomisleki glede določnosti tretjega odstavka 11.a člena ZJRM-1 so povezani s tretjim pogojem, in sicer, da storilec vzbuja videz, da gre za policijsko ali vojaško silo, katere delovanje nima podlage v zakonu. Določba torej prepoveduje le ustvarjanje videza paravojaške ali policijske sile, medtem ko organiziranje ali delovanje takšnih sil z nobenim pozitivnim predpisom ni izrecno prepovedano. Postavlja se vprašanje, ali ni

mogoče *a contrario* sklepati, da ravnanje, kakršno je opisano, ni kaznivo, če ga izvaja paravojaška sila ali milica. S tem v zvezi velja opozoriti, da je potrebno ločevati prepoved vzbujanja zmotne predstave, da gre za uradne ali vojaške osebe, ali prepoved opravljanja nalog teh oseb (*false assumption, impersonation*) od prepovedi organiziranja in delovanja paravojaških sil oziroma milic.

5. Vendar kljub navedenim pomislekom ocenjujem, da je mogoče predvsem z logično, sistemsko in teleološko razlago zaključiti, da že samo vzbujanje videza (imitiranje) paravojaških sil ali milic na način, določen v zakonu, lahko ogrozi javno varnost, saj vnaša nezaupanje in negotovost občanov v delo policije in vojaških oseb, hkrati takšno ravnanje lahko ovira uradne in vojaške osebe pri izvajanju njihovih nalog, kar lahko zopet privede do ogrožanja javne varnosti. Tretji odstavek 11. člena ZRJM-1 na podlagi v njem določenih znakov prekrška kljub navedenim pomanjkljivostim omogoča, da se v prekrškovni oziroma sodni praksi izoblikuje ločnica oziroma razlikovanje med dovoljenim ravnanjem in nepravom. Zato sem odločbo tudi v tem delu podprl.

Marko Šorli
Sodnik